

● ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ЗАСТАВНІВЩИНА ПОПРОЩАЛАСЯ З ІВАНОМ РУСНАКОМ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Скорботною дниною 4 квітня назвав побратим Івана, проводжаючи його в останню дорогу. «Воїн 14-ї окремої механізованої бригади був справжнім патріотом своєї Батьківщини. У не легкий для країни час він, не вагаючись, став на її захист і віддав своє життя за мирне небо. Ми у невідкладному боргу перед ним та всіма загиблими у цій страшній війні. Вічна пам'ять усім загиблим за волю України! Свої співчуття рідним та близьким висловив військовий комісар: «Герої не вмирають! Ми обов'язково помстимося за смерть Вані, за всіх загиблих воїнів, дітей, українців!» Комісар зачитав лист пошани та скорботи Головнокомандувача ЗС України Володимира Зеленського солдату 14-ї окремої механізованої бригади Іванові Руснаку; перед відвагою, стійкістю й патріотизмом загиблого Президента схилив голову... До слів співчуття доєднався і голова Кострижівської ТГ, учасник бойових дій російсько-української війни Віталій Берковський, котрому боляче сприймати очевидне, бо близько знайомий із родиною Руснаків. «Ваш син віддав найдорожче — своє життя і жодні слова не знайдуться для втіхи через неоправдану втрату. Вічна пам'ять нашому побратимові і Царство Небесне».

Материнський стогін, плач батька й родини, закам'яніла наречена, мовчазні воїни-побратими, повні очі сліз селян і приїжджих людей з усіх усюд, похоронний марш духового оркестру за здоровим 22-річним юнаком у розквіті літ

— щось неймовірне у 21 столітті, що не вкладається у свідомості... Всю дорогу від рідної хати солдата до місця його вічного спочинку — повні очі сліз, зціплені кулаки й неймовірне серцебиття — важко було не помітити у кожного, хто ступав декількасотневою похоронною процесією... Маленьке сільське кладовище ще не знало такого велелюддя. Таке мало б бачитися хіба що на весіллі Іванка... Не судилося...

— Немає більшої любові, аніж та, щоб душу свою віддати за друзів своїх, — промовляє словами з Євангеліє о.Юрій Чекановський, настоятель церкви Успіння Пресвятої Богородиці ПЦУ с.Товтри. — Загиблий воїн виконав усе, що казав Христос. У нього була любов і залишилася, це видно з великої кількості людей, котрі прийшли на прощання з ним. Але покинув Іван цей світ не з власної волі, а через те, що ворог напав на нашу землю, а він став пліч-о-пліч зі своїми побратимами на її захист. Поклав життя і за те, як ми будемо жити завтра. Чи віритимемо у брехню, чи мінятимемо свій світогляд. Бо неправда — це те, що забрало у нашого героя життя. За Україну — без росії, без війни, без розрухи, де щасливі діти і вільна держава. Хай величезна жертва Івана буде прикладом кожному з нас та спонукає до роздумів: чи досі вірити у москов-

ську пропаганду, чи ходити до московської церкви і вірити фальшивому архієрею Хаяфі, про якого читаємо у Святому Євангеліє і думаємо, що він помер. А він живий! Він сидить у Москві і благословляє тих, хто вбив Івана. Разом із ним благословляють і його священики, а потурають їм прихожани МП. Зневажають нашу, українську Церкву, яка благословляє не вбити, а благословляє жити. Війна буде доти, доки підтримуватимемо брехню і московську церкву.

Минуло 30 років з того часу, як ми мали б примножити те, що успадкували від дідів-прадідів, що отримали з молока матері — рідну мову, якою гріх не молитися. Тож, якщо цього не усвідомили, не змінили — ми нічого не зробили! Хай Господь допоможе прозріти кожного, хто ще не бачить цієї дороги, і разом — побороти ворога, бо це не остання дитина, з якою нині прощаємося... Яка залишає нам свою посмішку, гарні спогади про коротке, але яскраве життя і любов до родини, друзів, односельчан, України.

Залпи з автоматів побратимів, що переплітаються з виконанням Гімну України — не лише на вічну пам'ять про загиблих, але й ще одне нагадування про те, що в Україні — війна! Єднаймося, будьмо пильними, думаймо, не даймо повторитися знову тому, що так болить нині!

Слава Україні! Слава Іванові Руснаку! Героям Слава!

● ДО 400-РІЧЧЯ З ДНЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВТРАТИ ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

ГЕТЬМАН ІЗ РЕНЕСАНСУ

Сага про Сагайдачного

У найпотужніші за глибинним виявом небезпеки часів і часи небезпек Господь, Котрий береже ті чи інші держави — Україну, здається, щонайбільш (у центрі Європи надиктував тестамент і подарував їй премаснующий чорнозем!).

Так і нині, коли надворі — 2022. Саме цього року — десяте квітня — 400 літ, як відійшов у засвіти один із найпохальніших полководців світу — гетьман України Петро Конашевич-Сагайдачний; у грудні ж — 300-річчя з дня народження мудреця-філософа також світового масштабу Григорія Сковороди.

І знову — гейби поточна і питома українська цифра «300!» Це — зразок, вартій світової уваги, своєрідна справа по іменах визначних і визначальних Особистостей як рятунок із неминучою карколомністю потреби кінце знадобитися рідній землі у час «пік».

Сага про Сагайдачного... Неопалима купина нації... Україна у пожежах віни такого глибокого посту у життє-і духовному річчизі Великодня.

Чин височин... Неперевершений у глобальному сенсі воєначальник, блискучий стратег і тактик, небувалий теоретик і практик мистецтва боїв на суші і в морі, незбагненний талановитище-архітектор кузні усіх мислимих і немислимих перемог небезпідставно і переконливо адаптує до героїчних вчинків заради самостійності України і нову, нинішню генерацію її оборонців й на 5-ому виткові століть. Отже, і зараз у строю!

Nomen omen — ім'я — це знак. Той символ, який дорівнює сполучним ланкам єднання.

Про подвиг, зокрема під Хотиним, знає весь світ. А буковинці — і поготів. Коли після переможних баталій на театрі бойових дій запорожці-західняки поверталися додому, у Заставнівському Онуті-бастіоні, про який 1213 року сповістив король Данило Галицький, вої Сагайдачного збудували козацьку церкву. Дерев'яну. Жила святиня духу біля неприступної цитаделі 345 (!!!) років. Була б, напевне, і сьогодні, якби не атеїсти. Затяті своєю бездушністю і бездуховністю. Онут, що входить до Вікнянської територіальної громади, 27 вересня ц.р. відзначатиме на храмовий день Чесного Хреста вельми історичну національну дату. Це ж бо люди Сагайдачного. Цікава формула розшифрування міста Черкаси. Із тюркської — люди армії.

Того, кому на відході ув інші виміри 20 студей Київської братської школи читали вірші-присвяти ректора цього поважного і класичного навчального закладу Касіяна Саковича.

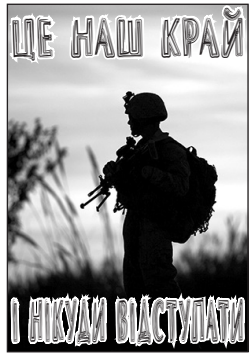
400 років... І якщо у цих рядках ідеться про міцні ниті усіх ланок єднання цілого, тобто України. Тож нехай їх цідля і цілісне огорне свята духовність буковинських поезій-китичок, нанизаних на історичну основу, за Іваном Франком, «Огня в одежі слова».

11 поетів Букового краю у часі і просторі серію листівок подарують неординарності воїну шляхетної персоні і Персоналії — Гетьманові із часів Ренесансу, найвисокодостойнішому державникові, геніальному дипломатові і непереможному Петрові Сагайдачному. Котрому — і сага оця.

Від — ординарця козацького старшини і старійшини — Василія ДЖУРИ.

P.S. Дорогий читачу! Прочитаймо повість Осипа Маковея у ті дні «Ярошенко». Колишній редактор газети «Буковина» спочиває на цвинтарі у м.Заліщики біля першого й останнього Президента Буковини Омеляна Поповича. Герой твору — Петро Сагайдачний.

І ще одне. Авторів цих рядків у серпні 2019 року пощастило ступати палубою флагмана Чорноморського флоту України «Гетьман Сагайдачний». Разом із Юрієм Работніним, Федором Шевчуком та іншими журналістами. Чи не тому й оця серія листівок у близькі миті Передвелокодня!

Фермерське господарство постійно реалізує

ПТИЦЮ

ПІДРОЩЕНУ

М'ЯСО-ЯЄЧНИХ ПОРІД НЕСУЧОК (РЕДБРО, МАСТЕР, ІСПАНКА, ІСПАНКА ГОЛОШИЙКА), КОРМА ДЛЯ ПТИЦІ

Вирощені під ветеринарним контролем

БРОЙЛЕРИ 2-3 КГ

с. Ошихліби (050) 710-82-95 Кіцманського р-ну (Г-ріа колгоспу) (097) 319-40-71

● БОЛИТЬ!

ЖАХІТТЯ, ЯКІ СКОЛИХНУЛИ СВІТ

чи здатні вони вплинути на свідомість тих, хто й досі захоплюється рузкім балетом, рузкою попсою чи ходить до рузкої церкви?

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.)

Однак не всі так думають... І досі водії в дорогих авто, гасяючи вулицями Заставни, вмикають на увесь звук москальське музичне лайно і горлапанить з вікон машин «Я буду очень тебя любить...» і тому подібне. Або ж російськомовний «рінгтон» у мобільному телефоні у той час, коли наші вояки гинуть від рук рашиста з його «каканням» у розмові. Зате як приємно читати у соцмережах, що прихожани храмів московського патріархату (МП) перейшли до української церкви — ПЦУ! Разом зі священиком! Слава Богу і людям, що зрозуміли, нарешті, хто є хто! В одній із церков Заставнівщини також такі наміри були. Принаймні, дово-

лі принципове звернення ініціював сам священик! Але не підтримали його... прихожани. Горє-«жінки», відомі своєю споконвічною антиукраїнською позицією та агресією, «донесли» бажання настоятеля митрополиту та ще й з коментарем: «Заберіть його від нас, він розкол робить!» Невже нормальні прихожани тої церкви не можуть покласти на місце бабів проросійських?! Чи тільки, коли впаде на ваші голови рузка ракета, коли прийдуть орки гвалтувати жінок і дітей, тоді дійде? А бабам варто готуватися: чекайте в гості певні служби за ваші промосковські діяння!

Варто також нагадати, що в ЗМІ з'явилася інформація про Зміни до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

На розгляд парламентського комітету Верховної Ради направлено законопроект про заборону діяльності організацій (об'єднань), керівний центр (управління) яких знаходиться за межами України в державі, яка законом визнана такою, що здійснила військову агресію проти України та/або тимчасово окупувала частину території України. Зрозуміло, що такі зміни стосуватимуться в першу чергу Московського Патріархату в Україні.

Як повідомляє релігійно-інформаційна служба України, група народних депутатів (шість із фракції «Голосу» і один з «Слуги народу») виступила за запровадження забо-

Сергій Нужненко, репортажний фотограф

рони діяльності РПЦ (УПЦ МП) в Україні. Відповідний законопроект 26 березня з'явився на сайті Ради.

«В Україні продовжує свою діяльність по суті своїй — розгалужена всеукраїнська розвідувально-диверсійна структура, яка всі ці роки працювала і продовжує працювати на користь путіна — Російська Православна Церква в Україні (раніше — Українська Православна Церква Московського Патріархату). До прикладу, 25 лютого 2022 року у Київській області біля Гостомеля був затриманий протоєрей Російської Православної Церкви в Україні — Михайл Павлушенко, який допомагав російській армії. 16 березня 2022 року у Києві затримали священика Російської Православної Церкви в Україні, отця Онуфрія. Під час обшуку його будинку було виявлено, що він співпрацював зі спецслужбами рф. І такі випадки є непоодинокими. Все це демонструє необхідність законодавчого закріплення заборони діяльності релігійних організацій та об'єднань, які керуються державами, що визнані в Україні такими, що здійснили військову агресію проти нашої держави», — йдеться у пояснювальній записці до законопроекту.

Хто збагнув усю суть агресії московії, той не чекатиме Закону, той доєднається до Української Церкви (ПЦУ), а хто шукає причин — той і далі — за московію!